

Sângele lui Abel și sângele lui Isus

Și Dumnezeu a zis: „Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine” (Genesa 4, 10)

... de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel. (Evrei 12, 24)

Prima vărsare de sânge omenesc a fost o faptă îngrozitoare. Dacă atacul sângeros al lui Cain a fost planificat sau nu, nu constituie tema noastră acum, însă privirea unui cadavru omenesc sângărând trebuie să fi fost ceva nou și îngrozitor pentru el. El nu a fost călit prin citirea descrierilor incidentelor din război sau prin ascultarea relatărilor despre asasinat; omorârea și uciderea prin lovire erau orori noi pentru omenire și el, primul criminal, trebuie să se fi mirat de rezultatul loviturii lui și totodată să fi fost plin de griji cu privire la urmări. Îl văd stând lângă cadavru, pentru un moment împietrit de groază, înspăimântat la privirea sângelui. Va arunca cerul săgeți aprinse asupra lui? Va trimite pământul îmbibat cu sânge răzbunători rapizi din solul lui cuprins de uimire? Ce întrebări ar fi trebuit să fi zvâcnit în sufletul ucigașului! Dar nimic de felul acesta! Sângele cald se scurge într-un șiroi roșu pe pământ și o mângâiere oribilă vine în sufletul păcătosului vinovat, când a văzut că pământul absoarbe sângele. El nu rămâne într-o băltoacă, ci pământul își deschide gura, ca să primească sângele fratelui său și să-l ascundă. Semne comemorative triste pătează iarba și colorează pământul în roșu, și totuși urma îngrozitoare se usucă și criminalul simte o bucurie de scurtă durată. Probabil Cain a mers pe drumul lui și s-a gândit că fapta lui îngrozitoare a trecut definitiv. El a făcut-o, și nu mai putea s-o refacă la loc; a lovit, s-a eliberat de omul pe care îl ura; sângele s-a scurs în pământ, și prin aceasta chestiunea s-a încheiat, și ea nu mai trebuia să-i dea bătăi de cap. În zilele acelea nu era nici o mașinărie de polițiști și legi, de judecători și spânzurători, și de aceea Cain nu avea de ce să se teamă; era un bărbat solid, puternic, și nu era nimeni care să-l poată pedepsi, și nimeni care să-l acuze sau să-l mustre, cu excepția tatălui și mamei sale, dar probabil și aceștia au fost zdrobiți de necaz și știau foarte bine de păcătoșenia lor, ca să mai arate mânie față de întâiul lor născut. De aceea probabil că el s-a gândit, că fapta lui va rămâne mută, fără grai, așa că va putea merge mai departe pe drumul său, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Dar nu a fost așa, căci cu toate că sângele nu a vorbit conștiinței lui împietrite, glasul lui s-a auzit în altă parte. Un glas tainic s-a înălțat spre cer; el a ajuns la urechile Celui nevăzut și a mișcat inima dreptății veșnice, așa că Dumnezeu a rupt perdeaua, care ascunde pe Cel nemărginit față de oameni, S-a arătat și a zis lui Cain: »**Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine.**« Atunci a știut Cain că sângele nu poate fi vărsat la bunul nostru plac, și crima va fi pedepsită, căci în fiecare picătură de sânge scursă din cel ucis era o limbă, și ea a fost auzită de Dumnezeu, așa că El a intervenit și a rânduit cercetări solemne.

Fraților, a fost o faptă mult mai îngrozitoare, care a avut loc pe Golgota, căci acolo nu a fost omorât primul om, ci Însuși Fiul lui Dumnezeu; El, Cel care era Om, dar mult mai mult decât un om, El era Dumnezeu devenit Om. Era o faptă îngrozitoare, când ei, după ce L-au dus înaintea scaunului de judecată, L-au condamnat sub jurământ fals și au strigat »Răstignește-L! Răstignește-L!«, au avut curajul să ia cuiele și să bată în cuie pe lemnul blestemat pe Fiul lui Dumnezeu, să-I înalțe trupul între cer și pământ și să privească durerile Lui, care s-au sfârșit odată cu moartea Lui, și apoi I-au străpuns coasta, până a curs sânge și apă din ea. Fără îndoială, Pilat, care și-a spălat mâinile în apă, s-a gândit, că din aceasta nu va rezulta nici o nenorocire. Cărturarii și fariseii au plecat și au zis: am redus la tăcere vocea care ne acuza. Pe străzi nu se va mai auzi vocea Lui, care striga: »**Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici.**« Nu vom mai fi deranjați în fățarnicia noastră și în practicile formelor noastre prin prezența unui Om sfânt și curat, a cărui sinceritate simplă era un reproș aspru îndreptat împotriva noastră. L-am omorât, L-am ucis fără un motiv bine justificat, dar acum chestiunea s-a terminat. Acest sânge nu va mai

avea nici un glas. Ei nu știau, că strigătul Ierusalimului se înălțase deja la cer. »**Sângele Lui să cadă asupra noastră și a copiilor noștri!**« era notat pe tabla dreptății, și în scurt timp Ierusalimul a devenit trezoreria suferinței și iadul nenorocirii, că așa ceva, cum a fost nimicirea lui, nu a mai existat pe pământ, și nici nu va mai fi. Mult mai îmbucurător este, că un alt strigăt, mai melodic, s-a înălțat la cer de pe crucea Golgota. »**Tată, iartă-i!**« Sângele lui Abel n-a fost fără glas; sângele lui Isus n-a fost mut; a strigat în așa fel, că a fost auzit la scaunul de domnie din cer, și, Dumnezeu fie lăudat, el a vorbit pentru noi, și nu împotriva noastră, nu era un strigăt de răzbunare, așa cum pe drept ar fi putut să fie, ci un strigăt de iertare – un alt strigăt decât acela al sângelui lui Abel. El nu cerea o răzbunare mai aspră, decât aceea pe care Cain a trebuit s-o sufere; nu cerea ca noi să rătăcim înapoi și încolo pe pământ, fără odihnă, și în cele din urmă să fim veșnic alungați dinaintea lui Dumnezeu, să mergem în iad, ci a strigat: »**Tată, iartă-i!**«, și a biruit, și blestemul a fost îndepărtat de la noi, și binecuvântarea a venit la fiii oamenilor. Ne-am propus, ca astăzi să comparăm vorbirea glasului sângelui lui Abel și a glasului sângelui lui Isus. Amândouă glasurile vorbesc. Aceasta este vizibil. Abel vorbește încă, cu toate că a murit, spune apostolul, și noi știm, spre mângâierea noastră veșnică, că sângele lui Isus vorbește înaintea scaunului de domnie veșnic. Fiecare sânge are glas, căci Dumnezeu veghează atent, ca să se păstreze glasul lui; sângele oamenilor buni și drepti are o vorbire mai cerească, dar glasul sângelui lui Isus le depășește pe toate și poartă cununa victoriei între zeci de mii de glasuri.

I.

În primul rând, *sângele lui Isus vorbește în general mai bine.*

Ce a zis sângele lui Abel? Nu era el sângele mărturiei?

Când Abel a căzut la pământ sub loviturile de ciomag ale fratelui său, el a depus mărturie despre o religie spirituală. Cain era amatorul simplei închinări la Dumnezeu în exterior; credința nu își avea locul în inima lui. El iubea închinarea la Dumnezeu însoțită de spectacol și ceremonii, el a ornamentat altarul cu roade și l-a împodobit cu flori; religia lui era plină de gust și elegantă, o religie inventată de el; dar ei îi lipsea o relație spirituală, smerită, de credință, cu Eliberatorul făgăduit. Abel stătea acolo ca un mărturisitor al religiei lipsite de podoabe, a religiei credinței în jertfa promisă. Pe altar era un miel sângerând din cauza unei răni de moarte și așezat ca să fie ars; o priveliște care nu oferea nici o bucurie de gust plăcut, un lucru de la care iubitorii de frumos s-ar fi întors cu groază. Abel a ales o astfel de jertfă, deoarece Dumnezeu a ales-o și pentru că ea era mijlocul potrivit ca să călăuzească credința spre adevăratul ei simbol, spre Domnul Isus. În mielul sângerând vedea prin credință semnul mării iertări a păcatelor înfăptuite de Domnul, care nu putea fi văzută în darurile din roadele pământului, aduse de Cain, oricât de plăcute ar fi putut fi ele. Abel stă pentru noi pe primul loc dintr-un nor de martori, care toți au depus o mărturie curajoasă și au fost gata s-o pecetluiască cu viața lor. El a murit ca martir pentru adevăr, marele și sublimul adevăr, că Dumnezeu primește pe oameni prin credința lor. Toată cinstea sângelui martirilor, care vorbește așa de puternic pentru adevărul prețios. Domnul nostru Isus, și El un Martor al credinței în Dumnezeu, a vorbit mai bine decât Abel, deoarece el avea mai mult de spus și deoarece El putea să vorbească dintr-o intimitate mai mare cu Dumnezeu. El a fost un Martor mult mai desăvârșit al adevărului divin, decât putea Abel să fie, căci El a adus viața și nemurirea la lumină și a vorbit cu ai Săi foarte clar despre Tatăl. Domnul nostru Isus Hristos a fost la sânul Tatălui și El cunoștea taina divină; această taină a descoperit-o fiilor oamenilor în predicile Sale și apoi a confirmat-o prin sângele Său. Să nu uităm, că cu toate că moartea lui Hristos a fost în primul rând ispășire pentru păcat, ea a fost totodată și mărturie pentru adevăr, căci se spune despre El, că a fost pus Martor pe lângă popoare, Cap și Stăpânitor al popoarelor, și că El a fost un Martir sângerând și muritor, o dovedește sângele Său (aceasta vă este clar), un adevăr mult mai deplin, mai luminos și mai glorios decât sângele lui Abel. În afară de aceasta: sângele lui Abel vorbește bine, deoarece el era dovada credincioșiei. Acest slujitor credincios al marelui Stăpân a fost credincios, cu toată împotrivirea fratelui său; da, credincios

până la moarte. Nu se putea spune despre el, așa cum apostolul putea să spună despre unii: »**Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, în lupta împotriva păcatului.**« El s-a împotrivit păcatului până la sânge; el a fost credincios în toată casa lui, ca slujitor; el nu s-a lăsat împiedecat în curăția sufletului lui, și nu a considerat că viața lui este scumpă. Sângele lui vorbea, atunci când cădea pe pământ: Dumnezeu mare, Abel este credincios Ție. Dar sângele lui Hristos dovedește o credințioșie și mai mare, căci el venea dintr-o viață desăvârșită, fără pată, care niciodată nu a fost întinată de vreun păcat; în opoziție cu moartea lui Abel, care cei drept pune capăt unei vieți de credință, dar nu era o viață desăvârșită. Credințioșia lui Isus a fost desăvârșită începând din ziua nașterii Lui și până în ceasul morții Lui; și deoarece nu era o necesitate ca El să moară, dăruirea de bună voie a vieții Lui era cu atât mai mult o faptă a ascultării și o dovadă mult mai bună a credințioșiei Lui față de ceea ce I s-a încredințat.

Să nu uităm, că tot ce putea să spună sângele lui Abel, atunci când el cădea pe pământ, era numai o umbră a ființei mult mai minunate, pe care ne-o garantează moartea lui Isus. Isus nu era un simbol al ispășirii, ci El a făcut ispășirea; El nu era simbolul unei jertfe, ci era marea Jertfă însăși, și deoarece ființa vorbește totdeauna mai bine decât umbra, așa vorbește sângele lui Isus mai bine decât sângele lui Abel.

Este bine să adăugăm, că Domnul nostru era cu mult mai nemărginit de demn și de glorios decât Abel; de aceea moartea Lui trebuie să vorbească cu o gură mult mai elocventă decât moartea unui om simplu, așa cum era Abel. El, cel care murea din mâna lui Cain, este numai unul dintre noi, care mărturisește despre adevăr și neprihănire, care mărturisește prin credință despre o jertfă viitoare; dar El, Cel care a murit prin mâna lui Irod și a lui Pilat, era divin și nu a venit la noi cu un mesaj obișnuit. Când Fiul glorios al lui Dumnezeu Și-a plecat capul și Și-a dat duhul, vocea care venea din sângele Lui a trebuit în mod necesar să fie mai tare, mai plăcută, mai deplină și mai divină decât vocea sângelui de martir a lui Cain. De aceea înțelegem, înainte de a intra în detalii, că după principiile generale putem fi foarte în clar, că sângele lui Isus va vorbi mai bine decât sângele lui Abel.

II.

Vrem să intrăm acum în miezul textului nostru, în timp ce ne vom aminti, că sângele lui Isus vorbește lui Dumnezeu mai bine decât sângele lui Abel. Sângele lui Abel a strigat la urechile Domnului, căci El a zis lui Cain: »**Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine.**« Acest strigăt nu s-a îndreptat într-o direcție oarecare, ca să caute un mijlocitor, ci s-a îndreptat direct spre scaunul de judecată al lui Dumnezeu și a adus o acuzare criminalului. Dar ce a zis sângele lui Abel lui Dumnezeu? Dacă ați fi stat în locul unde a căzut Abel și ați fi putut vedea pământul din jur colorat în roșu de sângele scurs, ce v-ar fi spus sângele? Ce v-ați fi putut imagina, că poate sângele să spună lui Dumnezeu? El a spus: „O, Dumnezeule, creatura Ta de odinioară, rezultatul artei Tale incomparabile, este sfărâmat în bucăți și distrus în chip barbar! Un trup viu, cu simțuri, alcătuit cu o artă și iscusință, cum numai Tu o poți arăta, a fost distrus cu îndrăzneală. Olarul nu permite ca vasul, format pe roată cu multă muncă și cheltuială, să fie distrus cu îndrăzneală, dar aici este un trup mult mai prețios, mult mai minunat decât orice poate să creeze arta omenească, și acesta a fost distrus. Dumnezeule mare, Creatorul tuturor lucrurilor, vei privi cu răbdare aceasta, vei îngădui ca lucrarea mâinilor Tale să fie distrusă cu atâta cruzime?” Nu era destul în acest strigăt? Apoi sângele a vorbit mai departe: „O, Dumnezeule, creatura Ta a fost distrusă fără motive. Nu a existat nici un motiv îndreptățit pentru mânie, nu a fost nici o jignire, care să merite o astfel de lovitură îngrozitoare; ci una din creaturile Tale slabe, care are dreptul la ocrotirea Ta prietenoasă, a fost lovit cu îndrăzneală și fără motive: - sângele lui Te strigă! Tu, Judecător al întregului pământ, vei permite ca cei slabi să fie nimiciți de cei tari și vei tolera, ca cei nevinovați să fie omorâți de mâna păcătoșilor?” Vedeți cum strigătul devine tot mai puternic. Mai întâi este: „O, Dumnezeule, creatura Ta a fost nimicită”, apoi: „O,

Dumnezeule, supusul Tău a fost maltratată de un supus ca și el, de unul care a devenit dușmanul Tău: nu vrei să intervii?” Dar sângele lui Abel a spus mai mult decât atât; el a zis: „Dacă nu ar fi fost dragostea pentru Tine, nu s-ar fi vărsat acest sânge! Dacă aceste picături nu ar fi fost închinată prin evlavie, dacă acest sânge nu ar fi curs prin venele unui om care a iubit din toată inima pe Dumnezeu, nu s-ar fi vărsat pe pământ.” „O, Dumnezeule”, strigă fiecare picătură, „am căzut pe pământ pentru Tine, vei răbda Tu aceasta? Să-și dea o creatură, pe care Tu ai făcut-o, viața cu durere și chinuri pentru Tine și Tu să privești ca o statuie rece, neclintită, nepăsătoare, nemișcată și fără inimă? Nu vrei să Te scoli, o, Dumnezeule? Să se verse sânge din pricina Ta, pe nedrept și pe lângă aceasta sângele aceluia care este creatura Ta iubită și neprihănită, și nu vrei să intervii?” Ce putere este într-o astfel de voce! Dar sângele mai adaugă: „O, Dumnezeule, eu am fost vărsat în răzvrătire față de Tine, căci lovitura, care a venit din mâna lui Cain, nu a avut ca țintă pe Abel, ci după duhul a fost îndreptată împotriva Ta, căci dacă Cain ar fi putut face împotriva Ta, ce a făcut fratelui său Abel, ar fi făcut-o fără îndoială! El era dintre cei răi, și de aceea a lovit pe fratele său, și răul, care era în el, era ucigaș al lui Dumnezeu; el ar fi lovit de moarte chiar pe Dumnezeu, dacă i-ar fi stat în putere, și de aceea sângele strigă: „O, Dumnezeule, aici mânușa de luptă a împotrivirii Ți-a fost aruncată. Cain Ți se opune. El a dat prima lovitură împotriva Ta, el a distrus avanpostul oștirii aleșilor Tăi. Vrei să privești în liniște? Nu vrei să Te răzbuni? Nu vrei să iei în seamă? Să tacă cerul, când pe pământ sunt suspine și țipete? Să rămână inima cerului rece, când inima dușmanului se înfierbântă de mânie și devine feroce de răzvrătire? O, Dumnezeule, nu vei interveni?” Acesta este un strigăt care sfășie cerul, dar nu este totul. Sângele primului martir a mai adăugat la toate acestea încă un strigăt: „O, Dumnezeule, acesta este primul sânge omenesc, care se varsă prin crimă, și prin mâna unui frate neobișnuit. Vei trece Tu cu vederea această faptă? Cum poți atunci să fii drept?” Nu a provocat acest sânge de fapt dreptatea lui Dumnezeu? O, Dumnezeule, dacă Tu nu pedepsești pe acest prim criminal barbar, care omoară pe fratele său, atunci pe parcursul secolelor oamenii se vor deda cu pasiune la sânge și se vor desfăta prin crimă, și vor zice: „Cum poate Dumnezeu să știe? El, Cel care stă în cer, nu va lua seama la aceasta, El nici nu va vorbi?” Ar fi ca și cum Dumnezeu ar da o scrisoare oamenilor, că unul poate vărsa sângele altuia și crima este permisă să domnească în toată creația, dacă prima crimă nu ar fi luată în seamă de marele Judecător al tuturor.

Ascultați, frații mei, ce strigăt trebuie să fi avut sângele lui Abel, și cu ce putere s-a ridicat spre cer.

Dar noi nu trebuie să facem presupuneri cu privire la puterea acestui strigăt, căci Biblia ne spune, că Dumnezeu l-a auzit, și, când l-a auzit, a venit să ceară socoteală de la Cain, și a zis: **»Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine.«** Apoi a venit sentința distrugătoare. Pământul, care a absorbit sângele, a fost blestemat pentru Cain, așa că, chiar dacă Cain l-ar fi prelucrat cu multă hărnicie, nu putea să dea recoltă din belșug; oricât l-ar fi arat, cu toată arta și îndemânarea, pământul nu-i va da niciodată bogăția sa. Blestemul inițial al spinilor și al pământului, pe care Dumnezeu l-a rostit, când Adam după căderea în păcat mai era încă în viață, a fost acum dublat pentru Cain, așa că el aduna acum snopi săracioși și câteva mâini pline de recoltă.

Aceasta era ceva amar, care acum era amestecat cu pâinea zilnică, și pe lângă aceasta a primit un blestem în inima sa, care l-a făcut sclavul temerilor proprii. El a slujit fricii și groazei ca propriilor lui idoli, și a rătăcit pe pământ, având întuneric în suflet și în jurul lui; el nu s-a mai bucurat, ci purta pe frunte semnul lepădării lui. Viața lui a fost fără îndoială iadul pe pământ, și în cele din urmă a fost alungat pentru totdeauna dinaintea feței Dumnezeului Preaînalt. Sângele are voce, și când aceasta este auzită împotriva unui om, ea aduce asupra lui un blestem de nedescris. Acum, frații mei, este o misiune foarte plăcută, să vă rog să vă îndreptați privirea de la sângele lui Abel la sângele lui Isus. Sunt convins, că ați înțeles glasul sângelui lui Abel, și doresc, ca sufletele voastre să audă cu aceeași claritate glasul sângelui lui Isus, căci sunt aceleași motive pentru vorbirea lui tare, dar ele sunt mult mai accentuate. Puteți să stați acum pe Golgota

și să priviți cum curge sângele Mântuitorului din mâinile, din picioarele și din coasta Sa? Ce gândiți voi cu privire la ce spune acest sânge lui Dumnezeu? Gândiți-vă acum la piciorul crucii. Sângele strigă cu glas tare spre Dumnezeu, și ce zice el? Nu spune el: „O, Dumnezeule, de data aceasta nu este o creatură, care sângerează, ci cu toate că trupul, care atârnă pe cruce, este creatura Duhului Tău Sfânt, el este însă Fiul Tău, care acum își varsă sufletul în moarte. O, Dumnezeule, este Singurul Tău născut, scump pentru Tine, fundamental una cu Tine, Unul în care Tu îți ai toată plăcerea, a cărui ascultare este desăvârșită, a cărui dragoste pentru Tine a fost de nezgduit – El este, Cel care moare. O, Dumnezeule, vei sfida Tu strigătul și lacrimile, suspinele, geamătul, sângele Fiului Tău? Tu, Tată plin de dragoste, la al cărui sân a fost Isus înainte de întemeierea lumii, El moare, și nu vrei să-L bagi în seamă? Să curgă sângele Lui degeaba pe pământ?” Glasul mai zice: „Este nu numai Fiul Tău, ci este Fiul Tău nevinovat, desăvârșit, pentru care nu exista nici o necesitate să moară, deoarece nu avea nici un păcat moștenit, care ar fi putut să aducă putrezirea peste El. El nu a avut nici un păcat, și în toată viața Lui nu a făcut nici un păcat, ca să-L facă vrednic de moarte.”

„O, Dumnezeule, este singurul Tău născut, care, fără pată, ca un miel a fost dus la tăiere, care stă ca o oaie înaintea celor ce o tund. Poți Tu să vezi aceasta, Tu, Dumnezeu peste toate lucrurile, poți să privești pe nemărginit de sfânt și drept Fiu al inimii Tale cum este dus la moarte – poți să privești, și să nu simți puterea sângelui, cum strigă către Tine? Nu s-a adăugat la aceasta, că Domnul nostru a murit, ca să apere onoarea Tatălui Său? Pentru Tine, o, Dumnezeule, pentru Tine moare El! El, Cel care atârnă pe Golgota, atârnă acolo în venerație față de hotărârile Tale, pentru împlinirea țelului Tău, pentru apărarea onoarei Legii Tale, ca Tu însuși să fi glorificat, pentru ca dreptatea Ta să se poată arăta și îndurarea Ta să domnească neîngrădită. O, Dumnezeule, Cel ce suferă în paloarea Sa cadaverică, ale cărui răni sunt pricinuite de cuiele îngrozitoare și al cărui suflet este biciuit de chinuri de nedescris, El moare pentru Tine. Dacă nu ar exista Dumnezeu, atunci El nu ar trebui să moară. Dacă nu ar exista o Lege, care să trebuiască apărată, nici un adevăr, de apărare, dacă nu ar exista nici o onoare, nici o maiestate și nici o dreptate care să ceară omagiu, atunci nu ar fi fost nevoie ca El să moară. Dacă Tu ai fi mulțumit, ca onoarea Ta să fie pătată, sau să nu-Ți arăți îndurarea, atunci nu ar fi fost necesar, ca El să moară. Dar este pentru Tine, orice durere este pentru Tine, orice oftat este pentru Tine, fiecare picătură de sânge este pentru Tine, și nu vrei să Te lași mișcat de aceasta?” Fraților, nu este putere în această voce? Dar în afară de aceasta, sângele trebuie să fi vorbit lui Dumnezeu așa: „O, Dumnezeule, sângele, care se varsă acum, cu atâta onoare și glorie în el însuși, se varsă dintr-un motiv de har divin. El, Cel care moare pe cruce, moare pentru dușmanii Lui, suspină pentru aceia care Îl chinuie, suferă pentru aceia care au înfipt pumnalul în sufletul Său și care apoi batjocoresc durerea pe care au provocat-o. O, Dumnezeule, există un lanț pentru Dumnezeu în cer, care leagă jertfa de coarnele altarului, un lanț al dragostei veșnice, de o nemărginită bunătate.”

Prietenii mei, noi nu am putea să privim din pură bunăvoință pe un om suferind, fără ca prin aceasta să nu fim mișcați – să rămână Dumnezeu nemışcat? Dumnezeul desăvârșit de sfânt și îndurător, să rămână El indiferent, când noi suntem profund mișcați? Privirea sângelui îngrozește pe unii din noi; privirea sângelui unuia cu totul nevinovat – vărsat de mâna brutalității – ar da naștere la fiori de groază înăuntrul nostru; dar gândul, că acest sânge a fost vărsat dintr-un motiv așa de minunat, dintr-o dragoste dezinteresată față de criminali nedemni – aceasta ne-ar pune în mișcare; credeți că nu a mișcat inima lui Dumnezeu? Preamărit să-I fie Numele, noi nu trebuie să avem astfel de presupuneri; a mișcat așa de mult pe Tatăl nostru ceresc, că Dumnezeu a venit la oameni până în zilele noastre, și prin acest sânge ne-a zis: „Ce ai făcut? Orice ai fi făcut, oricât de negre și de murdare ar fi fost păcatele tale, glasul sângelui Fiului Meu strigă la mine din pământ, și începând din această zi, din pricina Lui, am ridicat blestemul de pe pământ, și nu vreau să-l mai blastăm. Voi veți fi binecuvântați la venire și la plecare. V-am iertat fărădelegile; am așezat un semn pe voi, și nici un om să nu vă producă pagubă, și dreptatea să nu vă pedepsească, căci v-am primit în Persoana Fiului Meu iubit, așa vinovați cum sunteți. Mergeți pe

drumul vostru și trăiți fericiți și în pace, căci v-am îndepărtat fărădelegile și păcatele voastre le-am aruncat înapoia Mea, și a venit ziua, când se vor căuta fărădelegile voastre, dar nu va mai fi nici una, și păcatele voastre, dar nu va fi găsit nici unul, căci Eu le voi ierta aceloră, pe care îi voi lăsa.” Sângele lui Abel a avut putere mare pentru blestem, dar sângele lui Isus are putere să binecuvânteze pe fiii oamenilor.

Vreau să rămân puțin mai mult la acest gând. Doresc să am puterea să vi-l întipăresc pe inimă; dar aceasta o poate face numai Duhul Sfânt. Dar vreau să rămân puțin asupra lui, ca să pătrundeți în miezul lui. Observați, că sângele lui Abel a vorbit lui Dumnezeu cu mult înainte ca el să vorbească lui Cain. Cain a fost surd cu privire la glasul sângelui fratelui său, dar Dumnezeu l-a auzit. Păcătosule, cu mult înainte ca tu să auzi glasul sângelui lui Isus, Dumnezeu îl aude și protejează sufletul tău păcătos. Cu mult înainte ca sângele să pătrundă în sufletul tău, ca să te moaie pentru pocăință, el este înaintea lui Dumnezeu pentru tine. Nu a fost vocea lui Cain, care a adus răzbunarea, ci a fost glasul sângelui lui Abel; și nu strigătul păcătosului, care caută îndurarea, este cauza îndurării, ci strigătul sângelui lui Isus. Știi că îmi vei zice, că nu poți să te rogi; ah, cât de bine este, că sângele poate s-o facă, și că dacă tu nu te poți ruga, ca să biruiești, sângele se roagă. Dacă tu trebuie să ai parte de har de la Dumnezeu și să primești iertarea, atunci aceasta nu va fi prin efectul rugăciunilor și lacrimilor tale, ci prin acțiunea sângelui Fiului iubit al lui Dumnezeu. Cain nu s-a rugat pentru răzbunare, dar ea a venit prin sânge, fără ca el s-o caute; și tu, cu toate că simți, că nu îndrăznești să cauți harul, îl vei găsi totuși, dacă te vei încrede în sângele lui Isus, care vorbește pentru tine. Sângele nu are nevoie de vocea ta, ca să-și mărească puterea la Dumnezeu; El va auzi vocea ta, dar din cauză că El a auzit mai înainte glasul sângelui lui Isus. Este bine pentru noi, că sângele lui Isus Hristos vorbește pentru cei vinovați, așa cum sângele lui Abel vorbește împotriva celor vinovați.

Sângele lui Isus nu vorbește pentru cei nevinovați, dacă există din aceștia, căci ei nu au nevoie de rugăciunea unei jertfe de împăcare. Isus se roagă pentru cei răzvrătiți, ca Dumnezeu, Domnul, să locuiască între ei; pentru voi, care călcați legile Sale și disprețuiți dragostea Sa, și ați luptat împotriva puterii Sale; sângele lui Isus se roagă pentru aceia, ca voi, căci El a venit în lume să mântuiască pe păcătoși. Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce este pierdut.

Sângele scump vorbește permanent. Ați observat că în text se spune: vorbește, nu se spune: a vorbit, ci *vorbește*? Sângele lui Isus s-a rugat pentru tâlharul de pe cruce, dar

nu își va pierde puterea,
până când toți cei mântuiți,
eliberați fiind de păcat,
în veci vor triumfa.

Fraților, dacă păcatul victorios apasă conștiința, este bine, de o mie de ori bine, să știm, că noi înșine avem un Mântuitor biruitor. Deja cu mulți ani în urmă unii dintre noi au venit la Hristos și au găsit iertarea, dar credința noastră este mereu slabă, și îndoielile noastre devin tari. Veniți, haideți să mergem din nou la Izvor, să privim iarăși la cruce, căci sângele încă mai vorbește. În ceea ce privește eficiența, sângele Domnului Isus are aceeași putere ca și acum 1800 de ani, căci sângele Său are putere înaintea lui Dumnezeu, ca și atunci, când tâlharul a zis: Doamne, adu-Ți aminte de mine. Să ne gândim la aceasta și să ne bucurăm. Sufletul meu, dacă nu poți implora pe Dumnezeu, dacă nu îndrăznești s-o faci, dacă limba ta este liniștită și îndoiala îți închide gura, chiar și atunci Isus se roagă. Apucă mijlocirea; vino și încrede-te în El; bazează-te în totul pe El, El trebuie să biruiască, chiar dacă tu nu poți, Lui trebuie să-I reușească, chiar dacă tu nu ai nici o putere. Vino și leagă-te de puterea biruitoare a sângelui scump, și totul va fi bine cu tine, vei fi sigur, sigur pentru eternitate. Dumnezeu să ne dea harul să facem aceasta, fiecare din noi, și a Lui să fie lauda pentru aceasta!

III.

Dar să mergem mai departe: *sângele lui Isus vorbește mai bine inimilor noastre, decât sângele lui Abel.*

Presupun că cei mai mulți din voi au citit relatările corespondenților de ziar, care au mers pe câmpurile de bătaie din Königgrätz sau Sadowa. Cât de înfiorător a fost să citim despre morminte, care erau pline cu sânge, și despre mirosul cadavrelor în putrefacție, care a fost așa de insuportabil, că vizitatorii au trebuit să părăsească cât mai repede posibil câmpul de bătaie. Eu nu vreau să fiu inițiatorul unui război sângeros. Cât de neînsemnat este deseori motivul pentru lupte disperate, care durează săptămâni. Presupun că unii conducători de oști sunt obișnuiți cu astfel de lucruri; presupun, că fără să fie impresionați pot să citească despre mii de oameni care au fost mutilați de proiectile și bombe și pot să privească grămezile de cadavre fără să fie cuprinși de fiori, dar sunt sigur, că eu aș înnebuni. Să fi vinovat de sângele unui singur om, ar fi de ajuns, să alunge toată bucuria din viața mea; dar să verși sângele a zeci de mii de oameni, ca să-ți satisfaci ambițiile, după părerea mea ar trebui să-ți pierzi imediat mințile. Trebuie să fie o lipsă de conștiință, din care cauză „rațiunea” își mai păstrează tronul, dacă oamenii merg până la genunchi în sângele semenilor lor, numai din cauza câștigului egoist. Deoarece în timpul lui Cain nu erau războaie și inima omenească nu era așa de brutală, așa cum este acum, când putem vorbi de război cu expresii blânde, așa cum deseori are loc, pentru el, dacă a avut cu adevărat conștiință, trebuie să fi fost un gând înfiorător, că a omorât pe fratele său. Eu am omorât un om, eu i-am vărsat sângele. Cu siguranță s-a trezit din somn. Cum putea să fie liniștit în patul lui singuratic? Omul cu mâna roșie! Vina, un camerist feroce, cu degetele roșii de sânge a tras perdelele de la patul său. Nu îi apărea permanent scena înaintea sufletului? Discuția avută pe câmp, imboldul venit deodată, lovitura, sângele, privirea victimei sale, cum cerea îndurare, când o lovitură cădea după alta; și apoi priveliștea oferită de corpul mutilat, sângele care curgea șiroaie și semnele roșii pe pământul umed.

Trebuie să fi fost o amintire, care atârna ca vipera de corpul ucigașului, oriunde s-ar fi aflat el! Desigur el vrea să zidească o cetate, așa cum ni se spune, ca să stingă aceste amintiri de foc. Apoi i-a venit gândul: l-ai lovit, cu toate că era fratele tău. Sunt eu păzitorul fratelui meu? a zis el, dar oameni vorbesc uneori cu lăudăroșenie, când inima lor vorbește în taină. Groaza fratricidului trebuie să-l fi urmărit pe Cain: am omorât pe fratele meu, eu, cel întâi născut din femeie, am omorât pe al doilea născut. Și apoi s-a întreat: pentru ce l-am omorât? Ce rău mi-a făcut? Dacă el a adus o altă jertfă decât mine, și chiar dacă Dumnezeu pe el l-a primit, și nu pe mine, ce suferință mi-a produs el? Nevinovăția victimei sale trebuie să fi mărit neliniștea lui, dacă Cain avea o conștiință, căci trebuia să-și amintească cât de pașnic și-a păzit Abel oile, și el însuși era ca una din ele, ca un miel, acest păstor era o adevărată oaie pe câmpia lui Dumnezeu. Și totuși Cain a trebuit să spună, l-am omorât, căci eu uram pe Dumnezeu, pe Dumnezeul în a cărui judecată curând va trebui să stau. Vă puteți imagina omul care zilnic trebuia muștrat și școlarizat prin sângele fratelui său? Sufletul unui poet este pentru a-l învăța. Gândește-te ce ai simți, dacă ți-ai omorî fratele, cum ar atârna vina deasupra ta, ca un nor negru și ar picura oroare în sufletul tău.

Dar, frații mei, în strigătul sângelui lui Isus este mai multă putere, lucrează altfel și vorbește mai bine. Din sângele lui Isus se înalță mângâiere, care este tot așa de puternică ca și groaza care se înalță din sângele lui Abel. Când păcătosul privește la Isus cel omorât, el poate să spună: dacă nu aș ști, că acest sânge a fost vărsat atât pentru mine, cât și prin mine, frica mea ar fi de mii de ori mai mare; dar dacă mă gândesc, că acest sânge scump este un sânge care a fost vărsat în locul sângelui meu, că este sângele, pe care Dumnezeu l-a rânduit și l-a hotărât înainte de întemeierea lumii, ca să se verse pentru mine, dacă mă gândesc că este sângele Fiului iubit al lui Dumnezeu, pe care El l-a lovit, în loc să mă lovească pe mine, și l-a făcut să poarte toată mânia Sa, pentru ca eu să nu o port, o, Dumnezeul meu, ce mângâiere curge din acest izvor binecuvântat! Așa cum

gândul la crima lui Cain v-a făcut să suferiți, credința să vă facă fericiți, când vă gândiți la Isus Hristos Cel omorât; căci sângele lui Hristos nu poate, așa cum am spus la începutul predicii, să aibă o voce mai puțin puternică; el trebuie să aibă un glas mult mai puternic decât al sângelui lui Abel, și de aceea strigă mai tare pentru voi, decât a strigat sângele lui Abel împotriva fratelui său Cain. Și atunci, păcatele mele, care strigați, vă pot auzi, dar nu mie teamă înaintea voastră, căci sângele lui Isus strigă mai tare decât voi. Și atunci, conștiință, pot să-ți înțeleg acuzarea, dar nu mă sperii, căci Mântuitorul meu a murit pentru mine. Eu vin înaintea lui Dumnezeu cu încredere desăvârșită, deoarece eu sunt stropit cu sângele Locțiitorului meu. Dacă grozăvia lui Cain este insuportabilă pentru o conștiință trezită, pacea, care îmi este dată prin sângele scump al lui Isus, este de nedescris și nespus de mare, o pace ca un râu, o dreptate ca valurile mării. Toți cei care aud sângele vorbind în sufletele lor, cum le spune, că păcatele au fost iertate, că Dumnezeu a fost împăcat, că noi am fost primiți în Preaiubitul, și că noi suntem acum păziți în Isus și nimeni nu va pieri și nimeni nu ne va putea smulge din mâna Sa, toți aceștia au o pace dulce.

Sper, că voi cunoașteți puterea dulce a acestui sânge, care rostește pacea. Acest sânge nevinovat, rânduit să dea pace, este mai de preț decât orice. O, sufletul meu, nu căuta niciunde în altă parte pacea, și nu te teme niciodată, că aici nu poți găsi pacea. Dacă tu, creștine, ți-ai pierdut astăzi încrederea, dacă astăzi ești conștient că ai fost greșit înaintea Domnului tău și te-ai împotrivit Duhului Său, dacă astăzi te rușinezi chiar de numele de „creștin”, deoarece l-ai dezonorat, dacă deznădejdea este astăzi gata să-ți sufoce speranța, și ești ispitit să renunți la totul, vino totuși acum, tocmai acum, la acest sânge scump. Nu te gândi că Mântuitorul meu poate să mântuiască numai pe păcătoșii mici; El este un Mântuitor mare – puternic să mântuiască. Știu, păcatele tale vorbesc foarte tare – sper, să le auzi glasul și în viitor să le urăști, dar ele nu pot să vorbească așa de tare, ca sângele lui Isus. El zice: „Tată, Tată, degeaba am murit? Tată, Eu plătesc cu sângele Meu pentru păcătoși, să nu fie păcătoșii mântuiți? Eu am fost lovit pentru cei vinovați, să fie și cei vinovați loviți?” Sângele spune: „Dumnezeule, eu am apărat Legea Ta, ce ceri Tu mai mult? Eu am onorat dreptatea Ta, de ce să arunci Tu pe păcătoși în iad? O, Tu bunătate divină! Poți Tu să iei plată dublă pentru o vină, și să pedepsești pe aceia, pentru care a suferit Hristos? O, dreptate! Vrei să Te răzbuni? O, îndurare! Dacă drumul este făcut liber, nu vrei să vii la păcătoșii vinovați? O, dragoste divină! Dacă cărarea este deschisă pentru Tine, nu vrei să Te arăți celor răzvrătiți și infami?” Sângele nu va mijloci în zadar; noi păcătoșii vom fi mântuiți, sper aceasta și pentru voi, spre lauda și onoarea harului Său.

IV.

Două sau trei cuvinte în încheiere. *Sângele lui Isus vorbește, chiar și în textul meu, mai bine decât sângele lui Abel.*

El vorbește același lucru, dar într-un sens mai bun. Ați fost atenți la primul text? Dumnezeu a zis lui Cain: »**Ce ai făcut?**« Deci, aceasta este, ce sângele lui Isus îți zice: „Ce ai făcut?” Iubitul meu ascultător, nu ști, că păcatele tale au omorât pe Mântuitorul? Dacă noi ne-am jucat cu păcatul, și am considerat, că este un lucru mărunț, o nimica toată, cu care te poți juca și de care poți să râzi, să corectăm atunci rățacirea. Mântuitorul nostru atârnă pe cruce, și prin păcatele noastre a fost ținut acolo; să le considerăm atunci mici? Privind de pe cruce la noi, Isus ne zice: „Ce ai făcut?” O, ascultătorul meu, ce ai făcut? Ai omorât pe cel mai bun Prieten al tău și pe tine te-ai condamnat la moarte! Permiteți-mi să mă adresez fiecăruia din voi în parte. Evaluatează-ți păcatele. Parcurge lista neagră, începând din copilărie și până acum. Ce ai făcut? Ah! Doamne, am făcut multe, ca să plâng veșnic, dacă Tu nu ai fi plâns pentru mine. Picăturile de durere nu pot niciodată să plătească, ceea ce noi suntem datori sângelui Tău. Ah! Am făcut rău, Doamne, dar Tu mi-ai făcut bine. Ce ai făcut? Ce ai făcut? A fost o acuzare gravă a lui Cain, ea putea să-l

străpungă ca o săgeată; dar pentru voi și pentru mine este vocea blândă, întrebătoare, a dragostei Tatălui, care ne cheamă la pocăință. Fie ca ea să ne aducă astăzi la pocăință!

Ceea ce am vrut să spun în mod deosebit, este aceasta. Dacă priviți textul al doilea, sângele este numit »sângele stropirii«. Dacă sângele lui Abel a stropit sau nu pe Cain, nu pot să spun, dar dacă a făcut-o, atunci groaza lui trebuia să fie și mai mare, căci el avea sângele cu adevărat asupra sa. Dar în cazul nostru bucuria se mărește, căci sângele lui Isus nu are nici o valoare pentru noi, atâta timp cât noi nu am fost stropiți cu el. Credința moaie isopul în sângele ispășitor și îl stropește asupra sufletului, și sufletul devine curat. Stropirea cu sângele lui Isus este adevăratul motiv al bucuriei și izvorul sigur al mângâierii creștine; stropirea cu sângele lui Abel trebuie să fi fost groază, dar stropirea cu sângele lui Isus este rădăcina și cauza desfătării.

Mai există ceva în acest text, și cu aceasta închei. Apostolul spune: »noi am venit la sângele stropirii«. El numește aceasta printre alte lucruri, la care noi am venit. Dar, orice om cu judecată va fugi de sângele lui Abel. Cine a ucis pe aproapele lui își dorește o depărtare cât mai mare între el și cadavrul acuzator. Dar noi venim la sângele lui Hristos. Este un lucru, de care ne bucurăm, dacă contemplarea lui din partea noastră ni-l aduce tot mai aproape. Vă rog, prieteni creștini dragi, să veniți în dimineața aceasta mai aproape de el, decât ați fost până acum. Gândiți-vă la marele adevăr, că El este Locțiitorul nostru. Zugrăviți-vă suferințele Mântuitorului. Stați înaintea ochilor Lui, stați la piciorul crucii de pe Golgota, rămâneți în apropierea crucii Sale, și nu vă îndepărtați de această priveliște mare a îndurării și suferinței. Veniți mai aproape! Nu vă fie teamă. Voi păcătoșilor, care niciodată nu v-ați încredințat lui Isus, priviți și trăiți! Veniți la El acum!

Vino, suflet vinovat,
Zboară ca porumbeii,
În rănile lui Isus.

Nu, nu fugiți de rănile, pe care le-ați făcut, ci căutați-vă protecția în ele; nu uitați suferințele lui Hristos, ci odihniți-vă în ele! Singura voastră speranță constă în încrederea în Isus, în deplina încredere. Gândiți-vă mult la durerile Domnului vostru, și dacă am voie să propun unora dintre voi, care astăzi după masă nu vor pleca, ar fi probabil bine, dacă veți petrece o oră sau două între serviciile divine, preocupându-vă cu suferințele Mântuitorului. Această preocupare ar putea să fie mijlocul prin care credința va veni la voi. Credința vine prin auzire, dar prin auzirea care meditează; și auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu, dar trebuie meditat asupra Cuvântului. Deschideți Cuvântul, citiți istoria crucii, rugați pe Domnul s-o binecuvânteze cu privire la voi, și cine știe, dacă nu cumva unii din voi, prin Duhul divin vor auzi glasul sângelui, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel. Domnul să binecuvânteze pe fiecare din voi, din pricina Numelui Său! Amin.